

Arrest

nr. 85 866 van 14 augustus 2012
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Schoten, vertegenwoordigd door de gemachtigde van de burgemeester;
en
de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Schoten van 10 augustus 2012 tot intrekking van de bijlage 19ter en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 augustus 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 augustus 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 augustus 2012 om 16 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BAELDE, en van advocaat J. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 januari 2008 komt verzoeker binnen in het Rijk via de luchthaven Brussel Nationaal en op 28 januari 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 14 februari 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 8783 van 14 maart 2008 het beroep van verzoeker verwerpt en eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 18 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 29 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 17 924 van 29 oktober 2008 het beroep verwerpt.

Op 27 juni 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 7 juli 2008 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de niet in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 24 855 van 23 maart 2009 het beroep verwerpt.

Op 27 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onvankelijk wordt verklaard. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde.

Op 27 september 2011 stelt de arts-adviseur zijn advies op.

Op 10 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. De hiertegen door verzoeker ingediende vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen door de Raad op 27 februari 2012 bij arrest nr. 75797.

1.2. Op 10 augustus 2012 werd een *“beslissing tot intrekking van de bijlage 19ter”* genomen door gemachtigde van de burgemeester en op dezelfde dag werd aan verzoeker een *‘bijlage 13^{speties} betekend “een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en met vasthouding met oog op verwijdering”* waartegen thans een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingesteld.

1.3. De beslissing tot intrekking van de bijlage 19ter is al volgt gemotiveerd:

(...) Wordt ingetrokken om de volgende reden:

De aanvraag is ingediend met valse nationale identiteitskaart. Dit is bevestigd door de Federale Politie Dienst Vervalsingen. PV opgemaakt door PZ Schoten nr. AN.21.LG.003678/2012 (lees:AN.21.L9.003678/2012)

Volgens het algemeen rechtsprincipe “fraus omnis corrumpit” kunnen uit een bedrieglijke handeling geen rechten voortvloeien.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden om een aanvraag in te dienen.”

1.4. Het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en met vasthouding met oog op verwijdering wordt als volgt gemotiveerd:

(...)

“Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort en visum.

Een proces-verbaal word opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van valse documenten

PV nr. AN.21L9003678/2012 van de federale Luchtvaartpolitie van Deurne.

Betrokkene heeft een Belgisch kind erkend onder de voorlegging van een document dat vals is (PV.AN.21L9003678/2012 van de federale Luchtvaartpolitie van Deurne met referentie D/188/CMR/B/2012)

Bovendien het feit dat betrokkene een Belgisch kind zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 07/11/2011.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort en visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan gebruik van een ongeldig document, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft een Belgisch kind erkend onder de voorlegging van een document dat vals is (PV nr. AN.21L9003678/2012) van de federale luchtvaartpolitie van Deurne met referentie D/188/CMR/B/2012).

Bovendien het feit dat betrokkene een Belgisch kind zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft een asielaanvraag op 26/01/2008 ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van de RvV op 19.03.2008. Op 27/06/2008 heeft betrokkene opnieuw een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing 13quater op 11/07/2008 met een bevel om het grondgebied te verlaten 5 dagen. Betrokkene heeft vervolgens meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Hij heeft op 18/04/2008 een eerste regularisatieaanvraag ingediend, onontvankelijk verklaard op 29/04/2008. Deze beslissing is op 29/05/2008 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft dan een tweede regularisatieaanvraag 9ter op 18/04/2009 ingediend, ongegrond verklaard op 11/10/2011. Deze beslissing is aan betrokkene op 07/11/2011 betekend met een bevel tot het verlaten van het grondgebied geldig 30 dagen. Betrokkene diende vervolgens een op 30/11/2011 een bijlage 19 ter in. Deze aanvraag word afgesloten met een bijlage 20 hem betekend op 27/03/2012 met een bevel tot het verlaten van het grondgebied geldig 30 dagen.

Betrokkene diende vervolgens opnieuw een bijlage 19 ter in. Deze aanvraag werd ingetrokken door de gemeente Schoten nadat word aangetoond dat betrokkene gebruik zou hebben gemaakt van een ongeldig document(PV nr. AN.21L9003678/2012 van de federale luchtvaartpolitie van Deurne met referentie D/188/CMR/B/2012).

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden; Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 5 jaar (maximum vijf jaar) omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 07/11/2011 en 27/03/2012. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Betrokkene hoeft fraude gepleegd: in het kader van zijn procedures heeft hij gebruik gemaakt van een identiteitskaart van Kameroen met nummer 1018641221 geldig van 28/11/2011 tot 28/11/2021. Uit onderzoek van de Federale Politie, Luchtvaartpolitie Deurne, Dienst Vervalsingen met referentie D/188/CMR/B/2012 blijkt dat het om een vals document gaat.

(...)

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, G. V., Adviseur, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Schoten en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, Sone, Eric Ntiah, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.

(...)

2. Inzake de procedure

De kritiek van verzoeker ten aanzien van deze eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing is samenlopend. Daarbij is het niet steeds duidelijk tegen welke bestreden beslissing de concrete middelen worden aangevoerd of deels aangevoerd. Aangezien hun onderlinge verwevenheid worden ze gezamenlijk behandeld.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli

2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.
(...)*

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisgeving van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de

uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een juridictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.2. In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is prima facie tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

4.2.2. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is

groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu voert de verzoekende partij in een vierde middel een schending aan van artikel 3 van het EVRM en in een derde middel de schending van artikel 8 van het EVRM.

4.3.3. Inzake artikel 3 EVRM voert verzoeker aan: *“Door op heden op kennelijk onredelijke wijze (zie supra) alsnog het attest van immatriculatie van verzoeker opnieuw in te trekken en door een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en opsluiting te dien einde t.a.v. verzoeker uit te vaardigen, wordt verzoeker in diens huidige — verslechterde — medische toestand (zie supra) diens noodzakelijke medische opvolging in het ZNA Jan Palfijn en ZNA Stuivenberg ontnomen en blootgesteld aan een potentiële schending van artikel 3 EVRM.*

Immers kan verzoeker door de bestreden beslissing onmogelijk diens afspraak bij Dr. Verbuyst van het ZNA Stuivenberg op dinsdag 14.08.2012 om 15u10 m.b.t. diens HAART therapie n.a.v. diens HJV-infectie, waarnaar verzoeker verwezen is na een acute hospitalisatie in ZNA Jan Palfijn tussen 02.OS.2012 en 07082012, nakomen (stuk 11). De eventuele medische opvolging door de ziekenboeg van het gesloten centrum te Merksplas kart bezwaarlijk als afdoende warden aanzien indien zelfs het ZNA Jan Palfijn zich onvoldoende medisch gekwalificeerd acht om deze HIV-behandeling uit te voeren en verzoeker doorstuurt naar specialisten van het ZNA Stuivenberg.

4.3.3.1. Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Vooreerst dient er op gewezen te worden dat verzoeker tweemaal een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend waarvan de laatste op 10 november 2011 ongegrond wordt verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en in beroep wordt verworpen door de Raad op 27 februari 2012 bij arrest nr. 75797. Hierbij werd omstandig toegelicht, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake D./Verenigd Koninkrijk, dat *in casu* geen schending van artikel 3 EVRM kon worden vastgesteld. Verzoeker meent thans dat zijn toestand intussen verslechterd is. Hij verwijst naar een recente opname in het ziekenhuis omwille van plotse hoge koorts en legt documenten voor inzake de geplande opvolging van de HIV behandeling. Uit het administratief dossier blijkt dat de repatriëringsdatum nog niet is gepland en verzoeker hoe dan ook een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te

verlaten voor medische behandeling had kunnen aanvragen wat, zoals ter terechtzitting wordt bevestigd, niet is gebeurd.

Waar verzoeker opkomt tegen zijn opsluiting dient te worden gesteld dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding enkel aanvechtbaar is bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onbevoegd.

De aangevoerde schending van artikel 3 EVRM wordt aldus *prima facie* niet aangetoond.

4.3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing

van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.3.5. Verzoeker betoogt dat hij de vader is van het kind L. S., geboren te Antwerpen op 11 juli 2010, van Belgische nationaliteit, geboren uit de toenmalige relatie van verzoeker met mevrouw S.L.. Verzoeker meent dat de *“familiale band tussen verzoeker en diens Belgisch kind”* niet wordt betwist en stelt dat verwerende partij enkel poneert *“als zou verzoeker diens kind L. S. erkend hebben middels gebruik van een “ongeldig document”*. Hij meent dat *“welkdanige identiteitskaart — nog los van het gegeven dat de beweerdelijke valsheid van dit document ten stelligste wordt betwist door verzoeker — doet evident niets af aan de vaststaande hechte familieband tussen vader en kind”*. Dat de *“erkenning van zoon L. S.”* gebeurde met *“toestemming van de moeder van L. (zie stuk 7) en de moeder alreeds afdoende duidelijk de affectieve band tussen Vader en kind benadrukte (stuk 5)”*. Verzoeker verklaart *“geen enkele band meer met Kameroen”* te hebben; Hij verwijst naar zijn andere kinderen die ook in België geboren zijn en naar zijn medische problemen. Voorts stelt hij sinds kort te zijn tewerkgesteld waardoor hij ook correct alimentatiegelden kan betalen en besluit *“Op geen enkele wijze toont verweerder aan, laat staan dat hij motiveert, of aan deze actualiteits- en proportionaliteitstoets van art. 8 EVRM is voldaan, temeer daar het bevel om het grondgebied te verlaten zelfs een “inreisverbod” oplegt, zodat welkdanige scheiding van vader en zoon bovendien onherroepelijk zou worden gemaakt”*.

4.3.6. Vooreerst en in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, staat het vermoeden van onschuld niet in de weg dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De beslissingen die het voorwerp vormen van onderhavig beroep, houden geen maatregel in van strafrechtelijke aard, doch een administratieve rechtshandeling, die getroffen werd op grond van de besluiten van het onderzoek van de door verzoeker neergelegde Kameroense identiteitskaart waarvan zowel de Politie van Schoten (AN.21.L9.003678/2012) als de luchtvaartpolitie van Deurne (D/188/CMR/B/2012) op basis van talkrijke vormelijke anomalieën heeft vastgesteld dat deze *“vals/namaak”* is. Verzoeker betwist weliswaar *“ten stelligste”* deze vaststelling waarnaar de bestreden beslissingen verwijzen alsook de gevolgtrekkingen op verblijfsrechtelijk vlak die de verwerende partij daaruit afleidt, doch met de loutere ontkenning van de vaststelling van de politiediensten wordt *prima facie* niet aangetoond dat deze bevindingen mogelijk fout zijn. De bestreden beslissingen zijn loutere administratieve beslissingen op verblijfsvlak en doen geenszins afbreuk aan het vermoeden van onschuld op strafrechtelijk gebied.

4.3.7. Voorts waar verzoeker meent dat de verwerende partij ten onrechte een bijlage 13 *septies* heeft betekent terwijl hij overeenkomstig artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 een bijlage 20 betekend had moeten worden, kan volstaan er op te wijzen dat de Raad van State reeds oordeelde dat de afgifte van deze of gene verblijfskaart een declaratoir en geen constitutief karakter heeft. Dit brengt met zich mee dat het verblijf van een burger van de Unie (of de echtgenoot) niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven. (...)(RvS 5 januari 2012, nr. 217.116).

Overigens verzoeker is niet gehuwd met een burger van de Unie, maar vormt een gezin met een (illegale) Kameroense onderdane en hun kinderen, wat hij niet betwist. Ten slotte betreft ook de eerste beslissing geen weigeringsbeslissing op basis van artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 maar een *“intrekking”* van de bijlage 19 *ter* wegens fraude.

4.3.8. Verder wijst de Raad erop dat het een eerste toegang betreft tot het Rijk en er derhalve in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht, zoals hoger werd gesteld of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

De positieve verplichting voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38) geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en/of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt en nu ook werk heeft gevonden. De Raad wijst er echter op dat deze elementen de verzoekende partij niet het recht geven op illegale wijze in België te verblijven via bedrog en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Rekening houdende met de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vooropgestelde criteria in de zaak Balogun v. UK en toegepast op de zaak van verzoekende partij kan gesteld worden dat verzoeker een ernstig feit heeft gepleegd, met name het opzettelijk misleiden van de Belgische autoriteiten met het oogmerk een verblijfsvergunning te bemachtigen. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Verzoekende partij toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn bij de terugkeer naar haar land van herkomst, waar hij opgroeide zodat niet aannemelijk is dat hij er "*niemand*" meer heeft. Dit klemt te meer nu uit de rechtspraak van de Raad inzake verzoekers eerste asielaanvraag blijkt "*U werkte niet in loondienst maar haalde voldoende inkomen uit de verhuur van twee gebouwen die uw vader in eigendom had*" (RvV 14 maart 2008, nr. 8783). Er kan dan ook worden verondersteld dat niets verzoeker verhindert deze familiebanden in zijn land van herkomst bij zijn terugkeer opnieuw aan te halen. Zoals hoger reeds gesteld heeft verzoeker naast een Belgisch kind een nieuw gezin gesticht met een Kameroense vrouw waarmee hij twee kinderen heeft waarvan het oudste kind enkele maanden later geboren is dan zijn Belgisch kind. Deze gezinsleden –van dezelfde nationaliteit als verzoeker- verblijven tevens illegaal in België. Verzoeker is bovendien zelf verantwoordelijk voor zijn eigen daden. Hoewel de bestreden beslissingen mogelijk een ernstige impact kunnen hebben op het privéleven van verzoeker, zijn sociale banden de laatste jaren mogelijks sterker aanwezig zijn in België en verzoekers gezondheid bijkomende organisatorische inspanningen zullen vergen bij zijn terugkeer naar zijn land, dan nog dient gesteld dat, gelet op de ernst van de feiten de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging inhoudt in het privéleven van verzoeker, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel desbetreffende kan berokkenen.

Bijgevolg wordt *prima facie* ook geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Bovendien betreft het mislopen van een tewerkstelling een financieel nadeel dat in principe herstelbaar is, aangezien wie een financieel nadeel lijdt, zich tot de burgerlijke rechtbank kan wenden om een schadevergoeding te verkrijgen (RvS 21 augustus 2003, nr. 122.271).

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker stelt als volgt: *“De ernstige middelen die de schorsing van de aangevochten akte (wellicht wordt bedoeld akten), en minstens van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, verantwoord worden worden hierboven uiteengezet. Bij uitvoering van de bestreden (onwettige) akte zullen verzoekers manifest een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplopen.*

Recent oordeelde de Raad nog op 17.02.2011 in algemene vergadering omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel van verstoring van het privé- en familieleven: ‘Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat haar gezinsleven ernstig verstoord wordt. Het nadeel dat er in bestaat dat de bestreden beslissing een onevenredige ingreep uitoefent in haar gezinsleven is evident ernstig’ en moeilijk te herstellen. (RvV nr. 56.201 van 17 februari 2011 in de zaak RW 65.583)

Zulks is in casu evenzoveel manifest het geval.

Naast deze verstoring van het gezinsleven is er de verstoring van de medische behandeling. Hierbij kan niet zonder meer dienstig worden verwezen naar het arrest van de Raad in het kader van de procedure 9ter vreemdelingenwet, aangezien de medische situatie van verzoeker op heden veel meer precair is dan toen. Op heden loopt verzoeker wel degelijk een ernstig en actueel moeilijk te herstellen nadeel op door uitvoering van de bestreden akte (wellicht aktes). Immers acht zelfs het ZNA Jan Palfijn zich op heden zelfs onvoldoende capabel voor de opstart van de HAART-behandeling van verzoeker, zodat hij wordt doorgestuurd naar ZNA Stuivenberg. In deze optiek kan bezwaarlijk worden betwist dat verzoeker een ernstig gevaar op inbreuk van artikel 3 EVRM loopt bij terugleiding naar KAMEROEN alwaar volgens de WHO slechts een zeer beperkte toegang is tot HIV-behandeling. Bovendien is er ook de verstoring van de sociale contacten en de tewerkstelling van verzoeker, alwaar hij immers een opleiding/vaste tewerkstelling gezien, hetgeen bovendien noodzakelijk is teneinde diens alimentatieplicht t.a.v. zoon L. en diens moeder S.L. te voldoen. Hierbij dient bovendien benadrukt dat een mogelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel voldoende is (RvSt. 100.400, 26 oktober 2001)”.

Waar verzoekende partij de "mogelijkheden qua tewerkstelling" als moeilijk te herstellen nadeel aanduidt, wijst de Raad erop dat een hypothetisch nadeel geen concreet gegeven betreft waaruit de aard en de omvang van dit beweerde nadeel blijkt te meer nu verzoeker ook in zijn thuisland geen financiële problemen had en kon leven van de opbrengst van eigendommen en aldus niet kan worden ingezien waarom hij geen alimentatieregeling kan voorzien. Bovendien betreft het mislopen van een tewerkstelling een financieel nadeel dat in principe herstelbaar is, aangezien wie een financieel nadeel lijdt, zich tot de burgerlijke rechtbank kan wenden om een schadevergoeding te verkrijgen (RvS 21 augustus 2003, nr. 122.271).

Er moet voorts worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog opnieuw verwijst naar hetgeen zij reeds uiteengezet heeft in het kader van haar ernstige middelen, met name het middel gesteund op een schending van artikel 8 en 3 van het EVRM. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft de verzoekende partij een schending van vernoemd artikel op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Verzoeker toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend en twaalf door:

Mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. H. VAN GOETHEM, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

K. DECLERCK